

Hárnási Orsolya: Hegedű vörösben

Fények, villódzás, ezer- meg ezer szem csak rá szegeződik. Mint egy állatra. Egymást túl kiabálva próbálnak érvényesülni, próbálják elérni őt, vagy csupán csak felkelteni a figyelmét. A művész rájuk sem hederít, szerencsére már remekül ki tudja zárni az őrjöngő tömeget. Volt idő, amikor még kifejezetten felzaklatta a hangos kavalkád, azonban amióta fülhallgatóval járkal ide-oda, nem jelent neki kihívást az ilyen fajta probléma.

Az eső elered. "Pont időben, drága barátom." -gondolja magában a művész. A színházba tett látogatása alkalmával még egyszer sem hagyta cserben a vihar. Minden előadásakor kegyetlen záport köszönhetett a város.

A színház, mint mindig, most is sötéten tornyosult a felhők alatt. Fény űző volt, már-már felfuvalkodott, sohasem látta más milyennek a művész. A színház mögötti színészbejárón szokott bemenni, és most is ott áll meg a fekete limuzinja. Kiszállt, és rideg kék szemével végig mérte az előtte magasodó épületet. Majd elindul befele.

Egy "műalkotásnak" öt fontos alapja van: Ki?, Mit?, Mikor?, Hol?, és Miért?. A művész ezekből a kérdésekből négyre biztosan tudta a feleletet, és az ötödikre ma este fog választ kapni. Hideg, semmit mondó arckifejezéssel suhant végig a folyosókon, és senkihez sem szólt. A hangszerét a kezében fogta egy bőrből készült fekete tokban.

A színpad mögé igyekezett. Nem igen szereti az idejét pazarolni, de már-már szokásává vált, hogy előadás előtt mindig kitekint a tömegre. Végignéz hát a gyülekező embereken. Végig a közönségén: ahogy beszélgetnek, ahogy idétlen ruhákkal takarják el a testüket, és a bamba mosolyuk, szinte már felháborítja a művészt.

Kis idő múltán a vörös függöny szét húzódik. Ott áll a művész, kezében egy fekete hegedű. Szemét egyenesen maga elé szegezve játszani kezd. Szép lassan indul a muzsika, ahogy finoman húzza a vonót a húrokon. A lágy zene belengi a termet, átjárja a közönséget. A vonó játéka bódult képzelgés a nézőknek. Síricsendben, megbabonázva nézik a művészt a színpadon. Nem tudnak más elnézni. A művész lehunyta a szemét, és csak játszott, mintha egész életében mást se csinált volna. Hegedűvel ébredt, hegedűvel kelt, mintha csak az ő csontos ujjai alá találták volna fel a vonót, és a hegedűt.

Ahogy így játszott, a fejében megszólalt egy hang. Gyönyörű, bársonyos női hang adott áriát hegedű játéknak. Mintha csak ez lett volna a kíséret a szép muzsikára. A művész szíve össze szorult. Tudta, kié e bársonyos hang. Lidérc szerű suttogás, ördögi hívószó. Összehúzta a szemöldökét, igyekezett kizárni a hangot, de az ária nem maradt abba. A zene dallamára gyorsult a szíve dobbanása, egyre gyorsabban játszott. Egyre csak a gyönyörű női hang hallatszott mélyen legbelül, már a kezét is ő irányítja. A feje zsongott, "Miért nem marad abba...?"

A művészt elfogta az iszony, már gondolkodni sem tudott tisztán. A gyilkos muzsika zengett az elméjén át, és ekkor elpattant egy húr... A vonó a földre zuhant, a művész célzott, sorozatos lövés hang visszhangzott a teremben. Szörnyű sikítások és fájdalom kiáltások törték meg a hangját. "Végre elhallgatott" ...-fellélegzett.

Minden kitisztult. A művész egy meghajlással zárta az előadást, amelyet taps helyett halálos csend követett. A teremben csak páran ültek a helyükön magukba roskadva, vörösben, bársonyos vérvörösben.

"Majd ezt is elmossa az eső..."